

# РЕШЕНИЕ

№ 26117

гр. София, 31.07.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в**  
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11397** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3, ап. Б, представлявано от Г. Б. срещу Ревизионен акт № РА 22221423004902-091-001/25.03.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 247/22.02.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА за жалбоподателя са установени публични задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) вследствие на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 67 133,88 лв. и лихви за забава в размер на 9 523,02 лв. за данъчни периоди от м.10.2022 г., м.12.2022 г., м.04.2023 г. и м.06.2023 г.

При оспорването по административен ред по-горестоящият орган е отменил РА, в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за м. 12.2022 г. и м.06.2023 г.. ведно с установените лихви и е изменил РА в оспорената част, както следва: установения с РА резултат по ЗДДС за м. 10.2022 г. в размер па 21 666,66 лв. е определен на 0,00 лв. и установения с РА резултат по ЗДДС за м.04.2023 г. в размер на 19 749,99 лв. е определен на 0,00 лв.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено и че съвсем неоснователно са отхвърлили представените доказателства, касаещи процесните доставки. Посочва се, че данъчните органи са игнорирали представените договори за заем, от които се установява, че получените по банков път средства не са плащания, извършени към „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД

по определени сделки, средства, предоставени като заем на дружеството от други лица, както и за закупуване на недвижим имот, съвместно с трето лице. Инвокирани са доводи, че не е възможно ревизираното лице да бъде лишено от права, поради това, че доставчиците му са допуснали евентуално грешки при воденето на счетоводството или не са представили изисканите им доказателства от органите по приходите по време на извършването на ревизията. Посочва се, че необосновано ревизиращият екип е приел, че и при не е установена реалността на доставките. За да се достигне до този извод се приема единствено обстоятелството, че доставчиците не са открити на съответните адреси и не са представили исканите документи, поради което ревизиращият екип е приел, че и двамата доставчици не разполагат с техническа и кадрова обезпеченост за изпълнение на доставките. Ненамирането на дадено лице на адреса му на управление не може да тълкува в ущърб на ревизираното лице, каквито са и указанията, дадени в указание на Изпълнителния директор на НАП. изх. № 91-00- 321/08.11.2007 г. Посочва се, че всяка една от фактурите, издадени от доставчиците е била включена в дневниците за продажби и справките - декларации по ЗДДС за съответните периоди и че разплащането е било извършено по банков път, а към момента на сделките всеки един от тях е бил регистриран по ЗДДС. Последващата deregистрация на някои от доставчиците по реда на този закон не може да бъде основание да ни се откаже приспадането на данъчен кредит по издадените от тях фактури. Оспорващият счита, че отговаря на всички законови изисквания за признаване на правото на данъчен кредит. Навежда аргументи за добросъвестност при осъществяване на доставките и недоказаност на знание за участие в данъчна измама. Излага аргументи, че съгласно практика на Върховния административен съд в хода на ревизионно производство се пристъпва към изследване на реалността на документираните от доставчиците доставки при наличие на данни за участието на получателите по фактурите в данъчна измама, каквито в случая не са установени. Позовава се и на решения на Съда на европейския съюз, касаещи тълкуването на правото на ЕС, свързано с данъка върху добавената стойност, според които и съгласно трайно установената практика на Съда на Европейския съюз /СЕС/, разпоредбите на Директива 2006/112, които се отнасят до правото на приспадане на ДДС. В поставения за разглеждане случай не са ангажирани доказателства за данъчна измама, осъществена между контрагентите по договора. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и претендира присъждане на направените в хода на съдебното производство разноски по представен списък. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид от адвокат З..

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт Н. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. В представени писмени бележки претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата: Решението на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място] е съобщено на оспорващия по електронен път на 24.07.2024 г. Жалбата, първоначално адресирана до Административен съд Благоевград е подадена чрез административния орган чрез оператор на куриерски услуги. От представения към преписката част от найлонов плик не може да се установи точната дата на подаването, защото датата 08.08.2024 г. е добавена на ръка, поради което може да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права

и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221423004902-020-001/14.08.2023 г., изменена със Заповеди № Р-22221423004902- 020-002/24.10.2023 г. и № Р-22221423004902-020-003 от 22.11.2023 г. Заповедите са издадени от началник сектор „Ревизии и проверки“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01 -849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С... Възложено е извършване на ревизия на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД за установяване на задълженията по ЗДДС за периода от м. 10.2022 г. до м.06.2023 г.

В хода на ревизията са предприети множество процесуални действия.

Извършени са насрещни проверки на доставчиците „Перфект Енерджи Хоум“ ООД и „Анлим“ ЕООД и са изискани документи. Не са открити представители за контакт на двете дружества и не са представени изисканите книжа.

От „Банка ДСК“ АД са предоставени сведения относно движението по банковите сметки на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД. Установено е, че са получавани суми от „Интер Конфекс БГ“ ООД в размер на 130 000 лв. с основание „с/но договор за заем“, от „DEVELOPMENT 2022“ ООД в размер на 100 000 лв. с основание „Договор 15-12.12.2022“, от Б. Г. в размер на 5 000 лв. с основание „Вноска на каса“, от „Интер Конфекс БГ“ ООД в размер на 3 500 лв. с описание „договор за заем“, от „Development 2022“ ООД в размер на 115 000 лв. с основание „По договор“, от „Интер Конфекс БГ“ ООД в размер на 2 000 лв. с описание „заем по договор“. Органите по приходите са направили извод, че извършените плащания представляват входящ паричен поток – авансово плащане, във връзка с извършване на търговска дейност. Съгласно чл. 86 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, следва върху сумите да бъде начислен ДДС, който става изискуем при получаване на плащането.

По отношение на доставчика „Анлим“ ООД е установено, че „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 000 лв., по фактури с предмет „сервизни услуги“ и „разходи услуги“.

Относно фактурираните доставки от „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД, ревизираното лице е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 888,40 лв. Предмет на доставките е „електро генератор“ и „компютри“. При извършена справка в информационния масив на НАП е установено, че последно подадена справка-декларация е за м. 07.2022 г., а фактурите са издадени м.10.2022 г. Дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 13.12.2022 г.

Доставчиците не са открити на адреса на управление и не са представили каквато и да е документация, във връзка с процесните доставки.

Органите по приходите са приели, че липсват данни, относно осчетоводяване, извършено плащане между контрагентите, предмет на доставката, наличието на договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, използвани подизпълнители и предходни доставчици, наличие на материална база, техническа и кадрова обезпеченост за изпълнение на доставката.

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „Анлим“ ООД и „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД.

На оспорвания е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/10.01.2023 г., издадена от „Комаком“ ООД с предмет „печат“ и по фактура № [ЕГН]/27.03.2023 г., издадена от „ЕЛ и КО“ ЕООД, с предмет „По договор проектиране“, поради непредставянето на каквито и да е документи във връзка с тези доставки.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад №Р-22221423004902-092-001/12.02.2024 г., срещу който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение. С възражението са представени оборотни ведомости, хронологична ведомост, главна книга, банкови извлечения, ведомости за работни заплати, договори за заем, предварителен договор за покупко-продажба на имот. Ревизиращите са посочили, че не се представят фактури и доказателства за реално получаване на стоките и услугите, както и доказателства за ползването на доставките в икономическата дейност на дружеството.

Ревизията е приключила със съставянето на Ревизионен акт № РА 22221423004902-091-001/25.03.2024 г., издаден органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизиращия екип.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени в РА, поради което в една част го е потвърдил с посоченото по-горе решение, а в друга го е отменил и изменил.

По искане на жалбоподателя беше допуснато изслушване на съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), чието писмено заключение беше приобщено към доказателствения материал, събран по време на производството.

Заключението на СИЕ е изготвено, като вещото лице се запознало с наличните по преписката документи, но не е могло да се запознае със счетоводството на доставчиците, защото не е налична връзка с техни представители.

По отношение на доставчика „Анлим“ ООД е посочено, че същият е издател на две фактури с получател „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД – фактура № 37/26.10.2022 г. с ДО 8 000 лв. и ДДС 1 600 лв. и фактура № 38/28.10.2022 г. с ДО 7 000 лв. и ДДС 1 400 лв. Общата сума на отказания данъчен кредит с РА е 3 000 лв.

Поради разваляне на сделката са издадени кредитни известия № 43 и 44 от 01.10.2023 г. Тези кредитни известия не са взети предвид от органите по приходи т.като счетоводната корекция на данъчната основа и начисления ДДС на доставките по фактури 37 и 38 /нулиране/ е извършена през м.10.2023 г. /период извън периода на ревизията/.

Сумата от 3 000 лв. представляваща данъчен кредит по двете фактури остава дължима от жалбоподателя независимо от издадените кредитни известия, защото същата се явява неправомерно възстановена с АПВ № П-22000123014226-004-001/16.02.2023 г.

Върху сумата от 3000 лв. се дължат и лихви от момента на възстановяването 17.02.2023г. до окончателното внасяне. Кредитните известия са издадени през последващ данъчен период, който не е бил предмет на проверка от органите по приходите.

По отношение на закупените по фактура № 7/13.10.2022 г. стоки – електрогенератори 2 броя и хладилник от доставчик „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД, са счетоводно заведени при жалбоподателя, като собствен дълготраен актив по счетоводна сметка 209 “Други дълготрайни материални активи”.

Закупените по фактура № 11/24.10.2022 г. стоки – 2 броя компютър А. и 4 броя принтери НР от доставчик „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД, са счетоводно заведени при жалбоподателя, като собствен дълготраен актив по счетоводна сметка 203 “Компютърна техника”.

Плащанията по тези фактури са извършени в брой.

„Ел и КО“ ЕООД е издало на жалбоподателя фактура № 401/27.03.2023г. с ДО 14 100 лв. и ДДС 2 820 лв. и предмет „Плащане по договор за проектиране“.

Фактурата е счетоводна отразена при жалбоподателя по счетоводна сметка 613 “Разходи за придобиване на ДА - проектиране“. Плащането е извършено по банков път.

По време на проведено по делото открито заседание, вещото лице направи уточнение, посочвайки, че процесният РА е отменен в частта на корекциите в размер на 58 416,64 лв. с Решение № 853/21.06.2024 г. на директора на ДОДОП, касаещи договорите за заем от двете дружества. Това е така, защото в диспозитива на решението се отменя установеният резултат по ДДС за месец декември и месец юни 2023 г. /се отменя изцяло/, за останалите два периода – месец октомври 2022 г. и месец април 2023 г. се отменя в частта на заемите изцяло, но доколкото периодът по ДДС е неделим, има отказани други суми в този период, а с акта са установени и други задължения – за това така са посочени, т.е. актът е отменен в частта на начисленото ДДС по заеми и е потвърден в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по доставки от „Перфект Енерджи Хоум“ ООД и „Анлим“ ООД, съответно „Комаком“ ООД и „ЕЛ и КО“ ЕООД.

Съдът намира, че и заключението на ССЕ следва да бъде кредитирано, като компетентно, мотивирано и логично.

## 2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

### 2.1. По задълженията по Закона за данъка върху добавената стойност.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят заключение, че по издадените от доставчиците фактури към жалбоподателя не следва да бъде кредитирани като основание за упражняване на това право. Според ревизиращия екип не са налице реални доставки, а целта е била получателят да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит. Дружествата-доставчици не са разполагали с кадрови и технически потенциал да извършат фактурираните доставки.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен

кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

#### **2.1.1. по отношение на доставчика „Анлим” ООД.**

Не е спорно, че този доставчик е издал към жалбоподателя две фактури, които впоследствие са били анулирани с посочените по-горе кредитни известия. Последните са били издадени извън периода на ревизията, определен със ЗВР.

„ГБ-Интернешънъл“ ЕООД не оспорва, че сделката е била развалена и че двете фактури са анулирани с издадените кредитни известия през м.10.2023 г.

Няма спор, че с АПВ № П-22000123014226-004-001/16.02.2023 г. на жалбоподателя е било признато право на приспадане/възстановяване на данъчен кредит.

Т.е. в случая, независимо, че в РА е посочено, друго правно основание за непризнаването на право на данъчен кредит по издадените от „Анлим” ООД фактури – липса на установена реалност на тези доставки, съдът намира, че с оглед на анулирането на фактурите, оспорващия следва да възстанови в бюджета ползвания по тях данъчен кредит. Това е така, защото съгласно чл. 142, ал. 2 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания, т.е. в случая не следва да се обсъжда дали сделката е реална или не, защото такава на практика липсва, поради издадените кредитни известия и за „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД възниква задължението да възстанови данъчния кредит, ползван във връзка с издадените фактури, ведно със законните лихви от датата на възстановяването.

Във връзка с изложеното съдът намира, че жалбата в тази ѝ част следва да се отхвърли като неоснователна.

#### **2.1.2. по отношение на доставчиците „Комаком” ООД и „ЕЛ и КО“ ЕООД.**

Както беше посочено по-горе, „Комаком” ООД е издало към жалбоподателя фактура № [ЕГН]/10.01.2023 г., с предмет „печат“, а „ЕЛ и КО“ ЕООД е издало фактура № [ЕГН]/27.03.2023 г., с предмет „По договор проектиране“.

Нито в хода на ревизията, нито в хода на съдебното производство се представиха, каквито и да е документи, във връзка с тези сделки.

Няма никакви обяснения относно това какъв печат е бил извършван, на какво, от кого, в какво количество и т.н.

Също остава без отговор въпроса за какъв договор за проектиране е извършено плащането от страна на жалбоподателя, поради липсата изобщо на такъв договор. За какво всъщност са се споразумели страните, има ли налице извършено проектиране, от кого, на какво и т.н.

Изброените по-горе обстоятелства не дават възможност да се приеме, че доставчиците „Комаком” ООД и „ЕЛ и КО“ ЕООД са притежавали материална, техническа и кадрова обезпеченост да осъществят в действителност сделките, документиращи с процесните фактури.

Притежаването на фактура с отразен ДДС, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане на данъчен кредит за получателя ѝ. Като частен свидетелстващ документ, съдържащ изгодни за издателя си факти, фактурите се ползват само с формална доказателствена сила, установяваща

единствено количеството и вида на стоката, вида на услугата и датата на възникване на данъчното събитие - чл. 114, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗДДС. Затова и индивидуализирането на вещите или на услугите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик и на получените услуги следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ (в този смисъл Решение № 12060/09.11.2016 г., постановено по адм. дело № 13532/2015 г. на ВАС и др.).

Във връзка с изложеното съдът намира, че жалбата и в тази ѝ част следва да се отхвърли като неоснователна.

### **2.1.3. по отношение на доставчикът „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД.**

Това дружество е издало към жалбоподателя фактура, с предмет на доставката „електрогенератор 2 бр. и хладилник“ и фактура с предмет на доставката „2 броя компютър А. и 4 броя принтери HP“ от доставчик „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД.

Няма спор, че тези стоките по първата фактура са счетоводно заведени при жалбоподателя, като собствен дълготраен актив по счетоводна сметка 209 „Други дълготрайни материални активи“, а тези по втората са заведени, като собствен дълготраен актив по счетоводна сметка 203 „Компютърна техника“.

Плащанията по фактурите са извършени в брой и към фактурите са издадени фискални бонове от регистрирано фискално устройство.

Към момента на издаването на фактурите „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД е било регистрирано по ЗДДС.

Настоящият съдебен състав намира, че нито в хода на ревизията, нито в хода на съдебното производство, органите по приходите не са ангажирани доказателства за наличие на привидна сделка, респ. на изкуствена правна конструкция, която да обосновава извод за нереалност на доставките, обективирани в спорните фактури. Позовали са се основно на обстоятелството, че „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД не е представило поисканите им документи и не е осъществена връзка с негов представител.

В разглеждания казус няма спор, че стоките, предмет на спорните доставки са получени и са надлежно заведени в счетоводството на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД като активи.

След като са приели, че ревизираното дружество е получило процесните доставки, ревизиращите органи е следвало да установят каква е била скритата цел на съглашенията, обективирани, чрез процесните фактури или обстоятелството, че „ПСГ“ АД е участвало в данъчна измама, както и да предоставят улики (т. 49, т. 50 и т. 51 от решението на СЕС по делото G. T.). В случая това не е сторено.

Предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано, когато материалните и процесуалните изисквания или предпоставки, които обуславят това право, са изпълнени от желаещите да го упражнят данъчнозадължени лица (в този смисъл решения от 21 юни 2012 г., по дело C-80/11 и C-142/11, т. 37 и 38, от 3 октомври 2019 г., C-329/18, т. 27 и от 16 октомври 2019 г.). Материалноправните изисквания, които обуславят упражняването на правото на приспадане, са изпълнени само ако доставката на стоки или услуги, за която се отнасят фактурите, е действително извършена. Въпреки това, за да се приеме твърдението, че съответните услуги, са доставени с цел, различна от обичайната, т.е. за да е налице симулативност (нереалност) и да се изключи правото на приспадане, следва да се докаже, че е налице обективно знание за участие в данъчна измама от страна „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД (в този смисъл решение от 6

септември 2012 г., Т., С-324/11).

В корелация с мотивите на настоящия съдебен състав е и практиката на ВАС (решение № 7326 от 04.07.2023 г. по административно дело № 4388 / 2023 г. на ВАС, Първо отделение, решение № 11174 от 18.10.2024 г. административно дело № 5043/2024 г., на ВАС, Осмо отделение).

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения в тази му част РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да се отмени.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя и на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно от страните, поради което следва да бъдат присъдени, съразмерно на уважената и отхвърлената част от жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 и чл. 160, ал. 1, пр. 1 и пр. 4 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

### **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ** по жалба на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД, представлявано от Г. Б. Ревизионен акт № РА 22221423004902-091-001/25.03.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 247/22.02.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, [населено място], в частта, в която на дружеството не е признато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „Перфект Енерджи Хоум“ ЕООД в размер на 2888,40 лв.

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3, ап. Б, представлявано от Г. Б. срещу Ревизионен акт № РА 22221423004902-091-001/25.03.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 247/22.02.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, [населено място], в останалата оспорена част.

**ОСЪЖДА** Национална агенция по приходите да заплати на „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 891 лв. (осемстотин деветдесет и един лева), представляваща направени по време на производството разноски, по представен списък – държавна такса, платен депозит за възнаграждение на вещите лица и платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от жалбата.

**ОСЪЖДА** „ГБ-Интернешънъл“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция по приходите, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 883 лв. (осемстотин осемдесет и три лева), представляваща направени по време на производството разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.